

[Annelise Gotfredsen]

indsatte frivilligt lader sig indsætte i isolationsceller for at slippe for narkohajerne. Denne situation er stærkt belastende ikke blot for den del af de indsatte, der forsøger at gennemføre afsoningen af straffen på en fornuftig måde, men også for et dygtigt fængselspersonale, der finder et meningsfyldt samarbejde umuliggjort under de herskende forhold.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Problemerne med hensyn til indsmugling af og handel med narkotika, med vold o. lign. i fængslerne har i de senere år været fulgt meget nøje både i de enkelte anstalter og ved gentagne drøftelser mellem direktoratet for kriminalforsorgen og samtlige anstaltsledere. Den seneste lejlighed, hvor man har drøftet dette dybt alvorlige emne, var ved et anstaltsledermøde den 22. november 1978. I visse perioder har situationen i enkelte fængsler måttet karakteriseres som absolut foruroligende, sådan som der blev redegjort for i den besvarelse, som i januar 1977 blev givet på et spørgsmål fra retsudvalget.

Jeg kan i anledning af det spørgsmål, der er stillet mig i dag, bekræfte, at der i statsfængslet i Horsens inden for de seneste par måneder har været tale om et tiltagende misbrug af euforiserende stoffer, og at man også har konstateret flere situationer, hvor indsatte har øvet vold over for medindsatte. En sådan forværring af situationen har også kunnet konstateres i enkelte andre fængsler.

For at imødegå disse problemer er der bl. a. i februar 1977 gennemført generelle begrænsninger med hensyn til indsattes adgang til at få indbragt nydelsesmidler o. lign., ligesom der blev indført mulighed for at gennemføre en tættere kontrol med indsattes brug af medbragte eller tilsendte penge.

I januar måned 1978 anmodede man med en skrivelse af 13. januar inspektørerne for de lukkede fængsler om at overveje, hvilke yderligere foranstaltninger man kunne forestille sig. Det har resulteret i, at der er kommet forslag om, at problemerne tages op til drøftelse i en egentlig arbejdsgruppe, sådan som det jo netop også anbefales i den artikel, som har givet fru Annelise Gotfredsen anledning til at stille dette spørgsmål. Jeg er vidende om, at kriminalforsorgen i meget nær

fremtid vil nedsætte en sådan arbejdsgruppe, og at man vil bede arbejdsgruppen om at fremskynde arbejdet.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg takker ministeren for svaret; jeg er glad for, at ministeren er opmærksom på dette problems alvor. Jeg forstår også, det har været gjort til genstand for forhandlinger og mødevirksomhed igennem de sidste par år, og det er beklageligt, at de foranstaltninger, man har truffet for at imødegå volden og den stigende kriminalitet, tilsyneladende ikke har hjulpet.

Det er klart, at en liberalisering af fængslerne må føre til problemer af denne art, men når det er så galt, at fængselspersonalet ikke kan udøve sin daglige virksomhed, og at enkelte fanger må bede om at blive isoleret for at slippe for, som der står i bladene, »narkohajernes tvang«, er det af en karakter, som jeg mener må føre til en øjeblikkelig overvejelse af, hvad man kan gøre for at få disse ting i orden meget hurtigt.

Jeg vil spørge ministeren, om ikke ministeren mener, at fortolkningen af reglerne, som i sig selv er gode nok, om liberalisering af fængselsophold er for mild, og at det er dér, man skal sætte ind.

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg er ikke helt klar over, hvad fru Annelise Gotfredsen mener med, at reglerne er gode nok, men at man fortolker dem for mildt; det kan vi nok åbne en debat om. Men samtidig med at man må betragte dette med dyb alvor, må man ikke glemme, at hvis man skrider til meget drastiske forholdsregler om at stramme reglerne, udelukke mulighederne for udgang el. lign., kommer man også til at ramme nogle indsatte i fængslerne, som ikke er berørt af denne problematik.

Anstaltslederne har også drøftet denne side af sagen, og jeg har fået det svar, at man ikke mener, der generelt er grundlag for at ændre den bestående udgangsordning eller andre ordninger, som regulerer de indsattes adgang til kontakt med deres pårørende. Det må være opgaven i så vid udstrækning som muligt at sætte ind mod de misbrug, der, som jeg erkender, foreligger, uden at ramme de mange indsatte, som er uden skyld i dette.